

Universitat **Comunista** dels Països Catalans | www.universitat.cat

Benvolgudes amigues i amics:

La Plataforma en Defensa del Sindicalisme de Classe ha elaborat el document que us enviem. Pensem que aquesta iniciativa pot ser un estímul per avançar cap a una nova etapa del sindicalisme classista a Catalunya capaç d'aplegar, sota els principis que anuncia, la diversitat de corrents sindicals revolucionàries, obreres i estudiantils, presents al nostre país així com diversos moviments de masses.

La Universitat Comunista dels Països Catalans no podem més que adherir-nos en aquest manifest, fent nostre el planteig i la voluntat de revitalitzar un nou moviment sociopolític que partint de la defensa intransigent del proletariat català sigui capaç, al mateix temps, de situar la lluita de classes al bell mig del procés cap a l'autodeterminació de Catalunya.

Tanmateix us convidem a fer extensiu aquest document arreu preparant la participació, ja des d'ara, a l'activitat que es prevista es realitzi el proper mes de Novembre d'enguany.

El nostre compromís es tenir-vos al corrent de quantes iniciatives es vagin produint fins aleshores.

**Grup Promotor de la Universitat Comunista dels Països
Catalans**

A LA CLASSE OBRERA DE CATALUNYA

L'any 1964, ja fa cinquanta anys, va constituir-se la comissió obrera central de Barcelona, per part d'uns centenars de treballadors, enllaços sindicals, jurats d'empresa (com s'anomenaven aleshores) que la pròpia experiència de lluita, en defensa de les reivindicacions de la classe obrera, va portar la necessitat d'organitzar-se al sí i al marge de la organització sindical franquista.

Diversitat de punts de vista, d'opinions partidàries i de creences religioses es van aplegar per tal de donar suport actiu a un projecte emancipador, que partint de la lluita per la defensa dels interessos immediats de la classe obrera mirava molt més enllà i així es definia com a moviment sociopolític.

El consens dels reunits el 1964 s'afermava en els principis de la independència vers els partits polítics i la voluntat de no ser corretja de transmissió de cap d'ells, però aplegant les diferents sensibilitats polítiques representatives dels treballadors de Catalunya.

Es tenia com a principi fonamental la igualtat basada en la solidaritat de classe, l'internacionalisme proletari, el ple respecte per les opinions minoritàries i el dret de tota persona a ser elegida i revocada en qualsevol dels càrrecs de responsabilitat. L'esperit democràtic, ètic, tenia la seva arrel al vell mig de la classe obrera, particularment mitjançant les assemblees de treballadors.

Aquesta manera de fer, portada a la pràctica als centres de treball i al conjunt del moviment associatiu, va possibilitar la consolidació de les comissions obreres tant en les empreses com als centres d'estudi. Tot això en un context de repressió en plena dictadura franquista.

L'anomenat pacte interclassista per a la transició entre franquistes, burgesia liberal i aristocràcia obrera, concretat en els Pactes de la Moncloa, va iniciar un procés d'involució en tots els ordres de la vida social, econòmica i política, co-responsabilitzant la classe obrera en la recuperació dels beneficis capitalistes. A canvi d'això, es va endegar una política de subvencions a les centrals sindicals tutelades (CCOO i UGT) i una integració dels dirigents polítics de l'anomenada esquerra dins el sistema.

Abans d'aquesta derrota de la classe obrera, obtinguda amb la col·laboració esmentada, les reivindicacions no eren solament econòmiques, sinó socials i polítiques, en contra de la discriminació per raó de raça o sexe, l'exigència de reducció del temps de treball, gratuïtat de l'ensenyament (inclòs l'universitari), la limitació dels preus dels lloguers, socialització del sòl per evitar l'especulació i el rebuig als plans d'austeritat que avocaven a l'atur milers de persones i congelava els salaris.

La manca de resposta als permanents atacs del capitalisme ha portat com a resultat sis milions de persones aturades a l'Estat Espanyol i vuit-cents mil a Catalunya i un altre tant treballant en condicions de precarietat, retallades salarials, desintegració de la negociació col·lectiva i el retrocés en tota mena de mesures socials.

Tot i així, homes i dones conscients de la necessitat de lluitar per fer front a aquesta ofensiva del capital es mobilitzen. Però a cada mobilització hi ha desenes de detinguts, el preu del transport públic s'incrementa sense parar, l'especulació urbanística és el pa de cada dia, els lloguers són inassequibles, els salaris estan congelats o rebaixats, s'incrementen les jornades de treball, s'han imposat les dobles escales salarials, s'han incrementat les taxes universitàries negant així el dret a l'educació de molta joventut obrera.

I així com fa cinquanta anys la burocràcia sindical franquista va començar a trontollar a causa de la intensificació de la lluita de classes, avui les noves burocràcies sindicals també comencen a trontollar malgrat els seus esforços per mantenir la pau social compromesa a canvi del manteniment dels privilegis d'una minoria d'anomenats quadres sindicals ben aposentats.

Així com fa cinquanta anys es va articular la lluita obrera des de dins el sindicat vertical i des de

fora, avui, tot i que en condicions diferents, igualment s'ha d'articular la lluita de les persones amb consciència de classe des de dins les centrals sindicals majoritàries compromeses amb el govern i la patronal, i des de fora amb una munió de forces que apleguin delegats sindicals, treballadors en actiu, aturats, de la indústria i dels serveis, de les empreses grans i petites i estudiants tant de secundària com universitaris.

Tornar a portar la lluita de classes arreu, als centres de treball, d'estudi, als barris i poblacions i saber lligar els interessos immediats de la classe obrera amb els fonamentals, dient les coses pel seu nom: no hi haurà millora per a la classe obrera dins del sistema capitalista i, per tant, s'ha de lligar la lluita per les millores salarials i contractuals amb la lluita per un tipus de societat diferent, la lluita pel socialisme, per una societat lliure de l'explotació entre les persones i de l'apropiació privada dels mitjans fonamentals de producció.

Per això, avui, fem nostres uns principis que van configurar el naixement de les comissions obreres a Catalunya, entre ells i principalment, retrobar la unitat dels treballadors i paral·lelament a això situar la solidaritat obrera com a eix central de l'articulació de l'actual moviment obrer.

Avui, com fa cinquanta anys, les llibertats formals estan coartades tant per la Llei de Partits com per la Llei de Seguretat Ciutadana. Les llibertats reals, és a dir el control de l'economia en el seu conjunt i el control dels sistemes productius en l'àmbit d'empresa s'han deixat en mans de legisladors corruptes i capitalistes.

I, avui, la classe obrera de Catalunya no pot restar a remolc de la burgesia pel que fa a l'exigència del dret a l'autodeterminació. Aquest és un dret inalienable que la burgesia utilitza solament en moments determinats per tal d'aconseguir una major taxa de benefici. Per a nosaltres és una realitat que hem de defensar com a principi de llibertat i per fer front als intents de divisió dels treballadors segons la seva llengua o el seu origen.

Per tot això DECLAREM:

Que el sistema capitalista, per la seva naturalesa, és antagònic als interessos de la classe obrera i a la majoria de la humanitat i s'ha de lluitar per aconseguir un nou model de convivència basat en el socialisme.

Volem que l'experiència acumulada per milers de persones lluitadores durant el franquisme, en l'anomenada transició i que segueixen lluitant en l'actualitat no s'esborri. Volem transmetre-la el més fidelment possible, amb tots els nostres encerts i errades, a les generacions actuals i futures de treballadors i treballadores: les coses que hem fet més o menys bé perquè les millorin, i les errades, que segurament són moltes, que les puguin corregir i es puguin anar posant els fonaments del que hauria de ser una organització obrera útil per afrontar els problemes que tenim avui en dia.

Reiterar la plena vigència dels principis que van caracteritzar el naixement de les primeres comissions obreres i el seu caràcter de classe, assembleari, participatiu, democràtic, independent, lliure de subvencions governamentals i empresarials, generador de comunitat i cultura solidària com a llavor d'un nou sistema social.

Desmarcar-nos de les guerres imperialistes, de l'OTAN i de les estructures imperials europees.

I per això CRIDEM:

Als treballadors i treballadores de Catalunya, tant si estan afiliats a les centrals sindicals com si no hi estan, a endegar de nou el camí de la unitat obrera tant en l'acció com en la solidaritat i com en la perspectiva del camí cap a una unitat que, respectant la diversitat, aplegui a la majoria del proletariat català.

PLATAFORMA EN DEFENSA DEL SINDICALISME DE CLASSE

1 de Maig de 2014